

[Indenrigsministeren.]

dringsforslag, der gaar ud paa, at Indenrigsministeren bemyndiges til at overlade hele dette Forhold gennem Statutændringer til de Kreditforeninger, der ønsker at udstede saadanne kortfristede Laan.

I Overensstemmelse med min Udtalelse ved første Behandling har jeg dernæst tilladt mig at drage frem Spørgsmaalet om ogsaa at give Tilladelse til Udstedelse af kortfristede Laaneserier for Landbrugere. Alle ved jo, at i Øjeblikket er der Tusinder af Landmænd, der har en Chance for Nedsættelse af deres Renteydelser, hvis det var muligt for dem at skaffe tilstrækkelig Kapital til at udnytte de lave Kurser til Udbetaling. Mange Landmænd, som har gamle Laan, af hvilke der er forholdsvis ringe Restbeløb tilbage, vil ved Udnyttelse af de lave Kurser til Udbetaling kunne opnaa en Konsolidering i disse Tider. Ogsaa dette har man afvist, oven i Købet fra Venstres Side, idet man udtrykker sig saaledes, at det er tvivlsomt, om det har nogen Interesse, „hvilket ikke er undersøgt“. Jeg maa sige, at det aabenbarer et uhyre Kendskab til, hvorledes Forholdene paa dette Omraade ligger ude i Landet i dette Øjeblik, hvor man kan sige, at næsten hver eneste Landmand, der er stillet saaledes, som jeg har nævnt, ser hen til det som en uhyre Chance, om det blev muligt for ham at fremskaffe en saadan Udbetaling. Men det ærede Medlem Hr. Elgaard mener ikke, Spørgsmaalet er undersøgt endnu!

Med disse Ord skal jeg anbefale at stemme for det Ændringsforslag, jeg har stillet, Og jeg skal tilføje, at det er jo muligt, at Landstinget vil standse dette Forslag, og det er vel sandsynligt, at man vil standse det, men en Ting kan man være ganske overbevist om, at hvis Landstinget standser dette Forslag, vil ikke desto mindre de Tanker, der er nedlagt deri med Hensyn til Ændring i det Kreditsystem, vi i Øjeblikket har, vende tilbage igen, indtil de er ført ud i det praktiske Liv, paa samme Maade som det i de fleste — i alt Fald i mange — andre Lande er sket.

C. J. F. Sven: Da det efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser synes at være Tanken, at vi her ved anden Behandling ogsaa skal tage en egentlig Trediebehandling af det foreliggende Forslag, idet den højtærede Minister fremsatte mere almindelige Bemærkninger til Forslaget, har ogsaa jeg begæret Ordet.

Jeg kan ikke godkende de Postulater, der er fremsat baade af den ærede Ordfører

og af den højtærede Indenrigsminister om, at man fra det konservative Partis Side skulde have afvist enhver Forhandling om Støtte til Byggeriet. Jeg kan sige, at indenfor vort Parti ønsker vi ogsaa at støtte og saa vidt muligt holde i Gang det Byggeri, der er nødvendigt. Men man kan jo ikke stille det op paa den Maade, som den højtærede Indenrigsminister gjorde, og sige: Ja, nu forelægger jeg et Lovforslag, og hvis det ikke accepteres, ja saa er det min Mening, at man ikke vil støtte Byggeriet. Saadan kan der ikke leges.

Jeg kan derimod være enig med Indenrigsministeren i, at vort nuværende Kreditsystem godt kunne trænge til en Supplerings, men jeg tror, at skal man gaa hertil, kræves der langt videregaaende Undersøgelser og ogsaa rolige Overvejelser af de Veje, man skal betrede, og det er efter vort Skøn uhyre farligt ved en Lejlighedslov som denne, hu — hej, at kaste sig ind i en Ændring af hele det Kreditsystem, vi hidtil har haft.

Man gaar ud fra, og det er ogsaa ubestemt, at dette Lovforslag straks vilde sætte en Række Arbejder i Gang. Jeg er nu ikke helt sikker herpaa, og i hvert Tilfælde, Beviset synes mig ikke foreløbig at være præsteret. Jeg maa paa det bestemteste bestride, at der fra det konservative Folkepartis Side —, og jeg tror ogsaa jeg kan sige det paa Venstres Vegne — er Tale om, at vi i nærværende Sag plejer Grundejerinteresser. Nej, det, der har fremkaldt Betæneligheder hos os, ligger i en helt anden Retning. Vi vil ikke være med til letsindigt at gaa ind for en Lovgivning, som kan medføre Rystelser af hele det nuværende Kreditsystem. Man saa, hvilke Vanskeligheder det Laan, der blev udbudt af Københavns Kommune, skabte i vide Kredse for Banker og Sparekasser, og hvorledes dette Laan utvivlsomt har trykket det almindelige Obligationsmarked herhjemme. Nu vilde man altsaa gaa ind for en Fortsættelse af den Bane, der var anvist ved dette københavnske Kommunelaan, og det har vi tilladt os i al Beskedenhed at nære visse Betæneligheder ved.

Altsaa: det er ikke Grundejerinteresser. Men det kan ikke nytte noget, at man i den Tro, at man kan hjælpe et enkelt Erhverv, Byggefagene, kaster hele Samfundet ind i Vanskeligheder, som ikke blot rammer et enkelt Fag, en enkelt Stands Interesser, men praktisk talt vil kunne komme til at ramme os alle.

Den Idé, der har været fremme, at Landmændene ved Oprettelsen af saadanne